

Дід умер

Василь Симоненко

От і все.

Поховали старезного діда,
закопали навіки у землю святу.

Він тепер вже не встане
і ранком не піде
із косою під гору круту.

І не стане мантачкою тишу будити,
задивлятися в небо, як гаснуть зірки.
Лиш росою по нім буде плакати жито
і пливтимуть над ним непомітно віки.

От і все.

Поховали хорошу людину,
повернули навіки у лоно землі.

Та невже ж
помістились в тісну домовину
всі турботи його,
всі надії, жалі?

Та невже ж то
йому все віднині байдуже —
чи світитиме сонце,
чи ніч напливе?

Біль у душу мою закрадається вужем,
Відчай груди мені розпанахує, рве.

Я готовий
повірити в царство небесне,
бо не хочу,
щоб в землю ішли без сліда
безіменні,
святі,

незрівнянно чудесні,
горді діти землі,
вірні діти труда.

Хай шалені гудуть
над планетою весни,
хай трава пнеться вгору
крізь листя старе...

Я не вірю,

що дід із могили воскресне
але вірю,
що ні —
він увесь не умре.
Його думи нехитрі
додумають внуки,
і з очей ще віки пломенітимуть в них
його пристрасть і гнів,
його радощі й муки,
що, вмираючи,
він передав для живих.